

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. április 18-án.

Apostolok Cselekedetei 4. rész 12. verse: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk”.

Kedves Testvéreim!

Ez a felolvasott igeszakasz nagyon nehezen értelmezhető a mai világunkban. Péter és János ugyanis egy olyan hitvallást tesz, ami kizárólagos. Nem fér bele semmilyen más vélemény. Nem mondják ki, de tulajdonképpen azzal, hogy Jézus Krisztusra igent mondtak, ezzel együtt minden másra nemet mondtak. A mai világunk pedig nem tud mit kezdeni mindezzel. Miről is szól a gondolkodás? Fogadj el mindent. Fogadd el azt is, ami teljesen más. Nem baj, ha aztán már senki nem lát tisztán, mert annyira elfogadtunk mindent. Nem baj, hogyha semmi nem lesz egyértelmű, mert mindent egybemostunk. A lényeg, hogy fogadd el.

Természetesen ez a hitvallás – mert hiszen Péter és János itt azt mond el – nem arról szól, hogy a másik véleményt üldözni kellene, lenézni kellene. Elfogadják, hogy van más vélemény. Elfogadják, hogy mások másként gondolkodnak. Azonban kimondják, hogy ők nem szeretnék mást követni, ők nem szeretnék máshoz csatlakozni, ők nem szeretnék más irányba fordulni, hiszen számukra csak Jézus Krisztus létezik.

Hadd ismételjem meg még egyszer, hogy nagyon nehezen tudunk ezzel a hitvallással mit kezdeni. Mondjuk, hogy ahány ember, annyiféle út. Igazából egyik útra sem lehet azt mondani, hogy rossz, vagy, hogy elvetendő. Csakhogy ez nem jelenti azt, hogy ne lehetne elköteleződni egy irányba. Az a vélemény, amelyik azt mondja, hogy fogadjunk el mindent, az mintha azt is mondaná, hogy ne lépj egy irányba sem. Nem érdemes igazából egyetlen helyre sem odakötni magunkat, mert ki tudja, mi lesz majd. Érdemes mindent a kezünkben tartani, hátha valami mégis jól jön nekünk. Mint ahogyan az ateista világnézet idején elhangzó párbeszédből is kiderül. A párttitkár elmondta, hogy nincsen Isten. Mire megszólalt valaki, és azt mondta: de mi van akkor, párttitkár elvtárs, ha ne adj Isten, mégis van? Legyen minden a kezünkben.

Ez a felolvasott hitvallás pedig azt mondja, hogy mindent egy lapra teszünk fel. Minket nem érdekel, hogyha mások másként gondolkodnak. Nem érdekel minket, hogyha teljesen egyedül maradunk a véleményünkkel. Péter és János ott volt szorult helyzetében, tudva, hogy akár halál is lehet a vége a hitvallásnak, mégis kimondják, hogy nincsen üdvösség senki másban. Nekik ez a név, Jézus Krisztus neve az élet.

Nem véletlen, hogy éppen János evangélista az, aki feljegyezte Simon Péter szavait, amikor Jézus megkérdezte tőlük, hogy ők is el akarják-e hagyni? Akkor Péter ezt mondja: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad”. (János 6.68) Lehetne más úton is járni, de örök életet csak ezen az úton lehet találni. Ugyancsak János az, aki leírja Megváltónk szavait arra nézve, hogy nincsen sok út az Isten felé, hanem csak egyetlenegy. „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak én általam”. (János 14.6) Ugyanezt a kizárólagos utat fogalmazza meg Pál apostol Timóteusnak: „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus”. (1Timóteus 2.5) Ezt az egyirányú fókusz fogalmazza meg az egyik ifjúsági ének is: „Nálad lett borrá a víz, Holtakat életre hívsz. Ma nincs más Isten, Nincsen más. Ma is te ragyogod be az éjt, Csak te hozod el a reményt. Nincs más Isten, Nincsen más”. (Csiszér László)

Mennyire döbbenetesen nagy az ereje ennek a hitvallásnak. „Nincsen üdvösség senki másban”. Mekkora ereje van annak, hogyha valóban képesek vagyunk legalább 90%-ban Krisztust követni. Valahogyan olyannak érzem ezt, mint amikor valaki elindul egy sekélyebb patak egyik partjáról a másikra, és ugrál köröl, kőre. Mindaddig, amíg pontosan tudja, hogy melyik lépés következik, amíg semmi bizonytalanság nincsen benne, addig jön egyik lépés a másik után, minden baj nélkül. Abban a pillanatban azonban, hogyha éppen gondolkodik, hogy az egyik, vagy a másik kő lenne a jobb, és elrugaszkodik anélkül, hogy pontosan eldöntötte volna, hogy merre halad, máris jön a megcsúszás és a patak vizében történő landolás. Csak úgy lehet haladni előre, hogyha tudjuk, merre lépünk. A hitünkben is akkor tudunk szilárdan haladni, hogyha kimondjuk: „nincsen üdvösség senki másban”, csak Jézus Krisztusban.

Ez a hitvallás pedig széppé, örömtelivé teszi az életet. Túrmezei Erzsébetnek van egy verse, amelyik ezt szépen elénk adja. „Mióta Jézus Krisztus velem jár, | elhallgatott a fekete madár, | mely minden év után azt sírta: Kár! | Végig az úton, tűnő éveken | azóta más madár dalol nekem. | Erőm újul csengő éneken. | Ha hervad a százvirágú tavasz, | arról dalol, hogy Jézus ugyanaz, | akár virág nyit, akár tél havaz. | Ha évek után évek tűnnek el, | és egyre sebesebben szállnak el, | az örök ifjúságról énekel. | Arról, hogy mindig új a kegyelem, | és mindig egy, Aki itt jár velem | fénylő nappalon, sötét éjjelen. | Újulva hallgatom új dalait, | amint reájuk sorra megtanít | a csodaszárnyú, szent madár: a hit”. (Túrmezei Erzsébet: Most más madár dalol)

„Nincsen üdvösség senki másban”. Miről is szól pontosan ez a kizárólagos hitvallás? Péter és János kimondta, hogy nincsen szabadulás senki másban. Abból a sokféle megkötöttségből, ami miatt azt gondoljuk, hogy rabságban élünk. Természetesen nincsen szabadulás a bűnből, csak Krisztusban. De nincsen szabadulás semmi mástól sem. A

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. április 18-án.

COVID okozta mindenféle gyötrelomból sincsen szabadulás senki másban. A gyász fájdalomtól, a betegség miatti félelemből sincsen szabadulás, csak Jézus Krisztusban.

„Nincsen üdvösség senki másban”. Ezzel pedig azt is elmondták az apostolok, hogy nincs megtartatás senki másban. Talán az egyik legfontosabb kérdés most az, hogy ki az, aki tartást ad az életünknek. Mégpedig olyan tartást, ami nem engedi, hogy megrendüljünk, hogy elgyengüljön a lelkünk. Nem véletlenül hasonlítja Jézus az Őt követő emberek életét ahhoz a házhoz, amit kősziklára alapozva építettek fel. Örök tartást semmi és senki nem ad, csak Krisztus egyedül.

„Nincsen üdvösség senki másban”, vagyis nincs megmenekülés senki másban. Ez a megmenekülés pedig olyan, ami teljes megnyugvást és békességet ad a lelkünknek. Amikor egy kisgyerek megijed valamitől, akár éjszaka is rosszat álmodik, akkor odafut az édesanyához, vagy az édesapához, és a karjaiba veti magát. Ott aztán kicsit zokogva, sírva, szép lassan elcsendesedik. A mi megmenekülésünk is egyedül Krisztusban van.

Ugyanakkor az üdvösség jelenti azt is, hogy egészség. Ez az elsődleges jelentése az üdvösségnek, de erről beszélek itt a végén. Ez pedig az élet egészségét jelenti. Azét az életét, amelyik megmaradhat az örök életre. Az egészséges lelket, az egészséges hitet, az egészséges szívet jelenti. A kérdés pedig felmerült bennem: vajon milyen most a szívem? Ki merem mondani, hogy rendben lévő?

Amikor üdvösségről beszélünk, amikor arról van szó, hogy ez Krisztusban a mienk, akkor szembesítsük magunkat a kérdéssel: egész és teljes az életem? Mennyit panaszkodunk – én magam is – arról, hogy nem teljes az élet, hogy csorba, hogy részleges, hogy nincsen meg benne minden. Ezen múlna az életünk? Ezen múlna az üdvösségünk? Nagyon szomorú ez az élethelyzet, de még inkább szomorú, hogyha mi Krisztusban hívó emberek nem látunk reménységet. Valószínűleg Jézus is szomorkodik miattunk. Ennyire nem bízunk Benne? Ennyire nem tudjuk az életünket a kezébe helyezni? Számomra megrendítő erejű volt ez a felismerés, hogy Krisztusban az életem egészséges lehet. Sőt, kimondom kijelentő módon is. Az életem Krisztusban egészséges. Nem töredékes. Nem részleges. Nem hiányokkal teli. Nem bezárt, nem maszkos, nem oltásra váró, nem félelemmel és rettegéssel teli, hanem egészséges.

Miért? Mert Jézus Krisztus meghalt értünk. Mert Krisztus feltámadt értünk. Nincsen semmi, ami minket fogva, bezárva tartana. Ez az üdvösség. Amikor ki tudom mondani minden kétség nélkül Jézus szavait, hogy ha Isten Fia megszabadít minket, akkor valósággal szabadok vagyunk. Ha ezt nem hiszem, akkor nincsen üdvösség, nincsen szabadulás, nincsen megtartatás, nincsen megmenekülés, és nincsen egészség sem.

Pedig ha nagyon őszinték vagyunk magunkhoz, akkor ki kell mondanunk, hogy mindenekelőtt szükségünk van az üdvösségre, hogy ne vesszünk el. Pénteken volt a holokauszt emléknapja. A gimnáziumi reggeli áhítat keretében megemlékezés folyt minderről. Ahogyan hallgattam, úgy lett bennem egyre jegesebbé a rémület. Magyar emberek, magyar embereket, csak a vallásuk miatt szervezetten, rendszerezetten, minden kérdés nélkül összegyűjtöttek, és a halálba küldték. Ha ott lettem volna, vajon nem tettem volna én is így? Nem én lettem volna az az ember, aki minden további nélkül a gépezet részeként mindezt megteszi? Nem én lettem volna az, aki nem gondolja végig a tetteinek a súlyát, hogy értékes, a nemzetünk és országunk szempontjából meghatározó személyeket lehetetlen helyzetbe hozok? És a sort folytathatom, hogy melyik helyzetben, hogyan álltam volna, akár csak a tömegbe is, amelyik tétlenül szemlél mindent, pedig tudom, hogy „vétkesek közt cinkos, aki néma”. Ezért kell kimondanom, mindennél erősebb vággyal: szükségem van az üdvösségre! Ezért kell meghallanom és a szívembe vésnem: „Nincsen üdvösség senki másban”, csak Jézus Krisztusban.

Péter és János pedig folytatta a hitvallást és kimondta, hogy „nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk”. Ma sincsen más név, amellyel az üdvösségre eljuthatnánk. Ma sincsen más lehetőség, hogy a teljes életet elérjük. Ez a mi hitvallásunk, és ez a mi meggyőződésünk. Ez pedig nem abból fakad, hogy Péter és János elmondta, hanem abból, hogy mi magunk is átéltük. Mi magunk is megtapasztaltuk, hogy miként egészsíti ki Krisztus a mi töredékes életünket.

Nincsen más név, amely által üdvözülhetnénk. Ez pedig azt a biztos hitet fogalmazza meg, hogyha Krisztus velünk van, akkor senki és semmi nem lehet ellenünk. Sajnos ki kell mondanunk, hogy Krisztussal együtt is elérhet bennünket a betegség. Ki kell mondanunk, hogy fájdalmat okozhat az elmúlás. Ki kell mondanunk, hogy súlyos veszteségeket okozhat mind testileg, mind lelkileg ez a vírushelyzet. De soha semmi nem szakíthat el Istent szeretetétől, amely megjelent a mi Urunkban, Jézus Krisztusban. Nem szakíthat el a betegség sem, a halál sem, a gyász sem.

Az üdvösség erről a hitben megjelenő biztonságérzetről szól. A töredékes, a hiányos, a bezártsággal teli élet mégis lehet teljes, mégis lehet tökéletes. Ennek pedig egyetlen módja van a mi hitünk szerint, ha Krisztusban bízunk, ha az életünket Őrá építjük. Legyen hát a mi életünk is ilyen hitvalló élet, amelyik megéli és megvallja: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk”.

Amen!